

İŞTE BENİM HAYATIM

AYTEN ÇELEBİ

İnsan gerçeklerini türlü acılardan en acımasız ve en keskin şekilleriyle görebileceğim, algılayabileceğim bilinç ve duyarlıklar içinde, derin uçurum sınırlarında yalpalayarak ama ayakta kalarak geçti.

Aksi halde, pürüzsüz yolculuklarda ne kendimi ne karşımdakini ne dağın ardındakini nasıl görüp, nasıl tanıyabilirdim.

Yıl 1956

Yoksun ve sancılı bir Hıdrellez şafağı Hasan Dağı'nın eteklerindiyim. Bırakıp tüm saltanatını gelmiş, tenine ay doğmuş bir bebeğim.

Bundandır; yıldızlara ve yalnız doğanlara başkadır sevgim...

Engin hayat felsefeleriyle büyüdüm efendilerimin. Muskası hiç eksik olmadı beşliğimin. Sûreleri hep bir seferde bitirdim. Yaralarım hiç kabuk tutmadı. Sındı ile kesilmiş kaküllerim bir türlü yatışmadı. Kaç kez tütsülendim bir oluşum için ve kaç kez kapandı köyümün kapıları ben gitmeyim diye.

Ama Taşpınar, taş değildi ki söylenildiği kadar. Bir gün, bir gürültü bir rüzgâr. Yıkıldı okul bahçemin yıkık duvarları sonuna kadar. Dereler yeşil sularla doldu. Tepeler düşürdü boylarını çocuk boyuna kadar. İğdeler, akasyalar kalkan yaptılar. Atlar, kuzular, kuşlar ne filozoftular.

Cebime bir avuç toprak, heybeme asma yaprağı doldurdular. Tozlu yollar asfalt oldular. Ve beni kaçırdılar...

Türbeler karışmadı Allah var.

Bir tek babamın haberi oldu, o kadar...

Kaçtığım diyarlar

kaçırılışımdan da zordular.

Bu köyün efendileri, milletin

efendilerinden çok aralı, çok uzaktaydılar.

Anlamakla geçti yıllar.

DNA'lar, embriolar, insanlar, insancıklar, yıllar hem çok eski(yaşlı), hem çocuktular.

Koydum hepsini, otuzunu kırkını, küsurumu torbaya bir edip tombala gibi,

çektim on parmaklarımla sıkıca(ne kaldıysa) yaşamımın yeni efendilerini.

Buyurun ruhlar!...

Hayyam, Yunus Emre, Fuzuli, Karacaoğlan, Yahya, Nazım, Özdemir, Orhan, Cemal Süreya ve,

Daha niceleri...

Tanrım buradalar!

Sıra sıralar...

Hayyam şaraptı sanki

çaldı camiden kilimi

gitti.

Önce Yunus'u çağırdım fincana

benini görmeye çalıştım gösterdi.

Hiç esirgemedi. Beninin beni içinin içindeydi.

Fuzuli çok şey anlattı, dilini bilmesem de söktüm tarzından bir şeyler,

farklı bir edası vardı.

Karacaoğlan'ı çağırdım 'emmi' demeden.

Ama O bekledi sanki benden.

Söz verdim söyleyeceğime de Onun dilinden.
Karaydı ama ne oğlandı.

Yahya bir rubai patlattı, kulağım kamaştı.

Atladı fincandan sır gibi sessiz bir gemiyle.

Yanımdan uzaklaştı...

Necip karşı kaldırımlardaydı.

Fincanıma O da uğradı. Güçlüydü, ağırdı.

Ya Nazım, ah Nazım!

Sana çok aşklar lazım.

Çıplak bir yaz günü gibiydi.

Yanıyordu eti, memleketi.

Maviydi gözleri, saçları saman sarısı.

“Öl” diyordu bana, ölebil
tanımadığın birileri için hatta.

Bu lafa çok takıldım, yalnız kalmalıyım.

Sonra yalnızlığımı paylaşmalıyım...

Özdemir geldi

dedi ki;

“Yalnızlık paylaşılmaz,
paylaşılsa zaten yalnızlık olmaz.”

Ne bilge adamdı, fincana girmedi.

Hissettirdi sadece hissettiklerimi.

Bu da kim?

Haa ha ha ha ha ha ha

Ağzında bir cigara

Cemal Ağa fincanda.

Dedim; nasılsınız üçüncü dünyanızda?

Kükredi sanki yağız rengiyle dili de boğazı da.

Belli o hala ikinci yeni havasında.

Fincan çatladı, yanağıma bir tokat patladı,
güzlerimin önünden uçuşarak asma yaprakları
ve cebimde baba toprakları
sayfama düştüler birer birer.

Onlar benim şiirimdiler...

Sevdalarımдан, acılarımдан, kahkahamdan,
yıllardan,

kalan yıllarıma kalan

yüreğimin sesiydiler...